

Второ действие, трета картина

2.

разотина своя плащ. Така отвика
 като краче кричат у човека
 и близките сицински братове:
 Добро — и зло се дружат зове.
 И там където време зимата вземе,
 смъртта без фан живота ще отнеме.
 | Влиза Ролео. |

Доброутро, отче.

Ролео. —
Брат Лоренцо. —

Бог добро да дава!
 Но кой стървени кой ме поздравява?
 А, ти си аз! Какъв бе моя сян,
 и таказ рано вече си повян?
 Неволице, тегилта остави
 за старите, за техните глави!
 Виж, младите не знаат грижа що е —
 за тях пощта липава в сян спокоен.
 Но ти повярно станал си взор —
 покой не си видят на сян дори!
 Дали сорауших? — Да го забрави злото,
 мой тая почу, забравил е леглото!

Покой намерил, но на друго лотке.

При Розалина м? — Прости ме, боже!

О, Розалина аз забравих вече, —
 Остана като сян и тя далече.

Но де си бил?

Ролео. —

Брат Лоренцо. —

Ролео. —

Брат Лоренцо. —